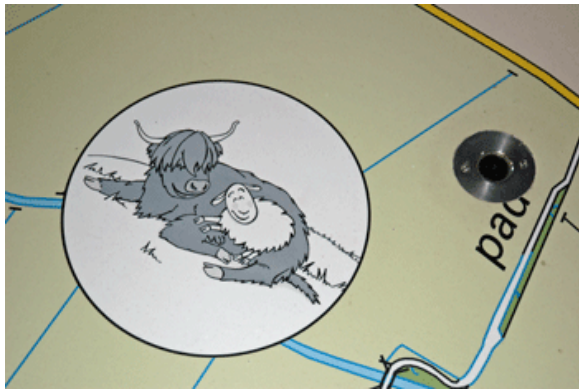

Informatiecentrum De Homanshof – Staatsbosbeheer

Impressie van de teksten voor de kinderroute
Door: Manon Laterveer – de Beer / mei 2009
Illustraties: Leonie Hulsman

Doortje het Drentse heideschaap

Doortje het Drentse heideschaap

“Bhèèèhh! Bhèèèhh!”

Luister! Daar heb je Doortje het Drentse heideschaap. Waarom zou ze zo hard staan te blèren?

“Bhèèèhh! Bhè-hè-hèhh!”

Doortje staat in haar eentje de wei. Ze kijkt naar voren en opzij... naar voren en opzij... Het lijkt wel alsof ze iets zoekt. Maar wat?

“Bhèèèhh! Bhèèèhh!”

Doortje is haar kudde kwijt. Dáárom blèrt ze zo hard. Terwijl zij lekker aan het gras stond te knabbelen, gingen alle schapen terug naar de stal. Zónder dat Doortje iets in de gaten had. En nou staat ze daar ...

Kroos de Kikker

“Kwááák! Kwááák!”

Daar zit Kroos de Kikker. Tussen het hoge gras langs de beek. En daar komt Doortje aan.

“Dag schaapje!” zegt Kroos. “Kom je ook gezellig plonsen in de beek?”

Nieuwsgierig loopt Doortje naar het water. Ze doet een stapje dichterbij... en nog een stapje... Plotseling zakken haar poten weg in de grond. Doortje staat tot haar knieën in het water. Van schrik staat ze stokstijf stil. Ze durft niet verder te lopen.

“Bhèèèhh! Bhèèèhh!” blèrt Doortje. “Het is hier een moeras! En ik kan niet zwemmen... Al dat water in mijn wol, daar zink ik van!”

“Hè, dat is jammer zeg!” kwaakt Kroos. “Ík kan wél heel goed zwemmen. Zal ik het laten zien?”

Zonder op antwoord te wachten springt Kroos met een reuzensprong in het water. PLONS! Hij watertrappelt naar het midden van de beek.

“Moet je opletten!” roept Kroos. “Ik kan zwemmen zónder mijn poten!”

Doortje snapt er niks van. Kroos ligt in het water, en houdt zijn poten stokstijf stil. Toch drijft hij een stukje weg. En nog een stukje... En nog een stukje... Doortje rent langs de beek om Kroos bij te houden. “Hoe... hoe doe je dat?” hijgt

Maar gelukkig is Doortje een dapper schaap. Ze gaat op zoek naar haar kudde, helemaal alleen. Twijfelend kijkt ze weer naar voren en opzij... naar voren en opzij... Welke kant moet ze op? Weet jij het?

“Kwááák! Kwááák!”

Hoor je dat? Dat is Kroos de Kikker. Doortje hoort hem ook. Misschien kan hij wel helpen om Doortje de weg te wijzen. Ga je mee, op zoek naar Kroos? Loop maar over de blauwe kronkellijntjes op de vloer. Dat is beek waar Kroos de Kikker leeft. Je komt hem vanzelf tegen.

ze. “Je zwemt niet, maar... maar je komt tóch vooruit!”

“Ha-kwááák, ha-kwááák!” kwaak-lacht Kroos. “Goed hè? Het water van de beek stroomt van hier naar daar. Dus ik hoef niks te doen, behalve te drijven!”

Met een paar slagen van zijn achterpoten zwemt Kroos terug naar de kant. Daar staat Doortje. Ze kijkt een beetje sip.

“Wat is er, schaapje?” vraagt Kroos.

“Vond je het niet leuk?”

“Jawel,” zegt Doortje zachtjes. “Maar ... eigenlijk ik ben mijn kudde kwijt ...”

“Je kudde kwijt?” vraagt Kroos. “Hoe kan dat nou?”

“Ik... ikke” stottert Doortje. “Ik stond gewoon aan het gras te knabbelen en ineens waren alle schapen weg. Waar moet ik ze nou zoeken?”

Kroos de Kikker blaast zijn wangen op en denkt na. Met een luide ‘kwááák’ lopen zijn wangen weer leeg. “Ik weet het!” roept hij. “Als schapen niet kunnen zwemmen, lopen ze hier vast niet langs de beek. Ze zijn zeker naar het bos gegaan! Vraag het maar aan Sipke de Specht. Misschien heeft hij ze gezien!”

Dat vindt Doortje een goed idee. Ga je mee, naar het donkergroene bos? Daar leeft Sipke de Specht. Als je goed luistert, kun je hem tegen de bomen horen hameren!

Sipke de Specht

"Trrrrrrrrrrt, trrrrrrrrrrrrrrrrrt!"

Daar heb je Sipke de Specht. Hij zit bovenin een oude, dode boom. Doortje hoort het gehamer tegen de boomstam en kijkt omhoog. Daar ziet ze de vogel zitten.

"Bhèèèhh! Bhèèèhh!" roept ze. "Ben jij Sipke de Specht?"

Maar Sipke hoort niks. Hij heeft het vreselijk druk.

"Trrrrrrrrrrt, trrrrrrrrrrrrrrrrrt!"

Sipke hamert en hamert maar door. Met zijn snavel maakt hij een gat in de boom. Hij peutert een houtsplinter los en spuugt hem naar beneden. Dan ziet hij Doortje staan.

"Hé!" roept Sipke. "Wat kom jij hier doen? Ik ben aan het werk! Kun je dat niet zien?"

"Uhhh... Oh, sorry!" zegt Doortje verlegen. "Ik dacht dat je me misschien kon helpen."

"Jou helpen?" vraagt Sipke. "Daar heb ik geen tijd voor hoor! Ik moet eerst dit gat

afmaken. Anders kan m'n vrouwtje haar eitjes niet kwijt."

Doortje kijkt naar het gat in de boom.

Moet dat een kinderkamer worden?

denkt ze bij zichzelf. Wat ongezellig! Als zij later kinderen krijgt stopt ze ze niet in zo'n donker hol. Echt niet! Maar dat durft Doortje natuurlijk niet hardop te zeggen.

Sipke de Specht doe zó zijn best!

"Trrrrrrrrrrt, trrrrrrrrrrrrrrrrrt!"

Sipke hamert druk door. Eigenlijk wil Doortje hem niet verder storen. Maar ze moet hem toch echt nog wat vragen. Ze roept: "Bhèèèhh! Bhèèèhh! Sipke, heb je mijn kudde gezien?"

Sipke houdt op met hameren. "Wat is dat toch voor geblèr?!" roept hij onvriendelijk omlaag. "Sta je daar nou nog steeds?! Wat moet je van me?!"

Doortje zou wel door de grond willen zakken. Wat is dat een lelijke specht! Maar ze moet nu dapper zijn. "Ik ... ikke," stottert ze. "Ik ben mijn kudde kwijt... Enne ik wilde vragen of je de schapen hebt gezien..."

Sipke schudt zijn kop driftig heen en weer. "Schaapjes?" vraagt hij. "Denk je dat ik tijd heb om op jouw schapjes te letten? Ik ben niet gek! Vraag het maar aan Dribbel de Das. Die doet toch niets anders dan de hele dag luieren. Ik moet nu verder hameren hoor!"

Doortje staat een beetje beteuterd bij de boom. Ze had gehoopt dat Sipke haar kon helpen. Maar er zit niets anders op. Ze moet op zoek naar Dribbel de Das. Die woont in een hol in de grond, in een bos hier niet ver vandaan.

Dribbel de Das

"Whaaaah!"

Luid geeuwend komt Dribbel de Das uit zijn hol tevoorschijn. Hij rekt zich eens flink uit. "Hè, wat heb ik lekker geslapen zeg!"

Dribbel wrijft de slaap uit zijn ogen. Hij komt kijken of het al avond is. Dat is de tijd voor hem om op stap te gaan door het bos. Plotseling ziet hij een wit, wollig beest voor zich staan. Van schrik rent hij terug zijn hol in.

Voorzichtig loopt Doortje naar de zandheuvel waar Dribbel zijn

ondergrondse huis heeft gemaakt.

"Bhèèèhh! Je hoeft niet te schrikken hoor!" roept ze. "Ik ben het maar, Doortje."

Vanuit het donkere hol steekt Dribbel zijn zwart-witte snuit naar buiten.

"Oh... dag Doortje! Ik ben Dribbel. Wat ... wat kom je hier doen?" vraagt hij.

"Ik ben mijn kudde kwijt," zegt Doortje.

"Heb jij hier soms schapen voorbij zien komen?"

"Schapen?" herhaalt Dribbel. Opgelucht komt hij zijn hol uit. "Oh, gelukkig! Voor schapen hoef ik niet bang te zijn." Even kriebelt er iets van blijdschap in Doortje's buik. "Heb je ze gezien? De schapen?"

"Gezien?" vraagt Dribbel. "Nee, dat niet. Ik lig toch de hele dag te slapen!" De fijne kriebel van Doortje is meteen weg. Ze voelt haar ogen prikken. Maar ze moet dapper zijn.

"Wat is er, Doortje?" vraagt Dribbel. Hij ziet dat ze bijna moet huilen.

"Ik ... ikke wil zo graag naar mijn kudde toe!" snikt Doortje. "Maar ik weet niet waar ze zijn!"

Troostend legt Dribbel zijn poot op de wollige vacht van Doortje. "Je mag ook wel bij mij komen wonen hoor!" zegt hij. "Mijn huis is groot genoeg. Kom maar mee."

Doortje loopt achter Dribbel aan naar zijn hol. Ze steekt haar kop naar binnen. Daar ruikt het naar droog gras en

regenwormen. Ze slikt en doet een stapje verder. Dan zit ze vast.

"Bhèèèhh! Bhèèèhh!" roep Doortje in paniek. "Dribbel, wacht!"

In het donker komt Dribbel haar tegemoet. Hij probeert haar het hol in te trekken, maar dat lukt niet.

Achterstevoren kruipt Doortje weer naar buiten. Dribbel komt achter haar aan.

"Wat jammer!" zucht hij. "Ik dacht dat je zou passen, maar je bent te groot!"

"Ja, zeker jammer!" knikt Doortje. Ze veegt het zand van haar snuit. "Dan zal ik maar verder gaan ... Alleen... waar naartoe?"

"Weet je wat?" zegt Dribbel. "Vraag het aan Wietse de Weidebeekjuffer. Die vliegt overal naartoe. Misschien heeft hij je kudde gezien!"

Doortje kan weer lachen. Dat is een goed idee! Opgewekt gaat ze op zoek naar Wietse de Weidebeekjuffer, ergens langs de beek.

Wietse de Weidebeekjuffer

Als een klein, blauw helikoptertje fladdert Wietse de Weidebeekjuffer boven de beek. Hij vliegt omhoog en omlaag, rechtdoor en in rondjes. Alsof hij niet kan kiezen waarheen hij wil gaan.

Doortje staat langs de kant te kijken. Ze durft niet dichterbij het water te lopen. Stel je voor dat ze weer natte voeten haalt!

"Bhèèèhh! Bhèèèhh!" roept Doortje over het water. "Wietse, kun je even hier komen? Ik wil je iets vragen."

Als een pijl uit de boog schiet Wietse op Doortje af. Hij blijft vlak boven haar in de lucht zweven. Dan landt hij op haar neus.

Doortje moet scheel kijken om Wietse goed te kunnen zien, zó dichtbij zit hij. De pootjes van Wietse kriebelen een beetje. Doortje moet bijna niezen.

"Ha... ha... hallo!" zegt Doortje. "Heb jij soms een kudde schapen in de buurt gezien? Misschien in de bloemenweide, hier een stukje vandaan?"

Wietse heeft zijn donkerblauwe vleugels tegen elkaar aan geklapt. Hij draait met zijn kleine kopje heen en weer.

"Schapen? Nee hoor!" zegt hij. "Maar wel een héél mooie wijffie. Ik ben hartstikke verliefd! Nu moet ik echt weer naar haar toe hoor, sorry!"

Wietse vliegt op en fladdert terug naar de beek. Doortje ziet hoe de blauwe weidebeekjuffer naar een groen vrouwtje vliegt. De twee fladderen om elkaar heen in de lucht. Steeds hoger... en hoger... Dan ziet Doortje hoe er plotseling een groepje weidebeekjuffers tussen de planten opstijgt. Het zijn allemaal blauwe mannetjes. Ze zijn jaloers op Wietse. Ze willen zijn vrouwtje afpakken. Maar Wietse en zijn vrouwtje hebben niets in de gaten. Zorgeloos fladderen ze om elkaar heen.

Doortje ziet het gevaar. "Bhèèèh! Pas op!" waarschuwt ze. Maar ... het is te laat. De blauwe mannetjes vliegen vliegensvlug naar het verliefde paartje toe.

"Aanvalluuuhh!!!" roept er eentje. Het gevecht is begonnen.

Geschrokken vliegen Wietse en zijn vrouwtje uit elkaar. "Zoek dekking!" roept Wietse. Dan duikt hij dapper op de andere mannetjes af. Het is een gefladder van jewelste.

Doortje kijkt toe. Wietse heeft wel wat anders aan zijn hoofd dan haar te

Adje de Adder

Doortje steekt haar neus tussen de paarse heide. Ze snuift aan de zoete geur.

"Mmmm! Heerlijk!" zegt ze genietend. Ze neemt een hapje van de hei en doet een stapje verder.

Nét als Doortje haar neus opnieuw tussen de heide wil steken, hoort ze een vreemd gesis.

"Ssssmaakt het een beetje?" vraagt een hoge kraakstem vanuit het struikgewas. Geschrokken trekt Doortje haar neus terug. Op de grond, verborgen tussen de takjes, ligt Adje de Adder. Hij steekt zijn lange tong naar Doortje uit.

"Sssso? Een sssschaapje op de hei... en helemaal alleen?!"

Doortje weet niet goed wat ze moet doen. Toen ze klein was, heeft haar moeder gezegd dat slangen gevaarlijk zijn. Ze kunnen gemeen bijten. Maar nu heeft ze Adje de Adder nodig. Misschien heeft hij de kudde wel gezien...

"D-dag meneer de slang," stottert Doortje. Ze kan nu maar beter beleefd zijn. "N-neem me niet kwalijk. Ik w-wist niet dat u hier lag te slapen!"

"Oh, dat isss niet erg hoor, m'n ssschaapje," stelt Adje haar gerust.

"Kom eensss wat dichterbij. Dan kan ik je beter sssien..."

Doortje kijkt naar de adder, die als een gezig-zagde tuinslang op de grond ligt

helpen. Ze zal zelf verder moeten zoeken naar de kudde.

Hier langs de beek zullen de schapen vast niet zijn. Doortje loopt verder door de bloemenwei, totdat ze aankomt in een dorpje dat Balloo heet. Daar ziet ze de paarse heide en gaat eropaf.

Ga maar met Doortje mee, om op haar te passen. Want de heide is lang niet overal veilig. Er wonen gemene dieren, zoals Adje de Adder. Dat wordt oppassen geblazen dus!

opgerold. Zijn platte kop steekt een stukje omhoog. Met zijn gemene spleetjesogen kijkt Adje terug. Dapper zet Doortje een heel klein stapje naar de slang. "Uhhh... zoiets meneer?" "Nee, sssschaapje!" sist Adje. "Dat lijkt nergenssss naar. Ik ben al een oude sssslang. Ik ssssie niet sso goed. Je moet echt véél dichterbij komen!"

Doortje doet nog een paar stapjes... en nog een paar. Dan staat ze vlak voor de slang. Voor ze het weet springt Adje als een springveer omhoog. Met wijddopen bek hapt hij in Doortje.

"Bhèèèlp! Bhèèèlp!" gilt Doortje.

Maar gelukkig komen de tanden van Adje niet door de dikke wol van Doortje heen. In plaats van een hap vlees heeft Adje een hap wol te pakken. Kwaad laat hij Doortje los en spuugt de plukken wol uit. "Phuh! Phuh-phuh! Bah! Wat viessss!" moppert hij. "Sssschapen sssijn helemaal niet lekker!"

Zodra Doortje van de schrik is gekomen, zet ze het op een rennen. Dan maar niet vragen of Adje de kudde heeft gezien.

Wat een griezel! Wegwezen hier!

Doortje rent en rent... Buiten adem komt ze aan in het weiland. Daar ziet ze een hele rare koe staan. Een koe met lange, rode haren. Hij ziet eruit als een knuffelkoe. Helemaal niet gevaarlijk. Daar moet ik naartoe! denkt ze.

Sammy de Schotse hooglander

"Boehhh!" loeit Sammy de Schotse hooglander. Hij roept naar de andere dieren uit zijn kudde. "Moeten jullie kijken, dames! Daar komt een schaapje aan!"

"Boehhh!" loeien de koeien. Ze hebben het gezien. "Boehoehhh!" Doortje loopt naar de kudde rode knuffelkoeien in de wei. Bij Sammy staat ze stil.

"Bhèèèhh! Dag knuffelkoe," zegt Doortje. "Heb je mijn kudde ook gezien?"

Sammy moet lachen. "Haha! Knuffelkoe?" vraagt hij. "Ik ben geen knuffelkoe! Hoogstens een knuffelSTIER. Maar eigenlijk ben ik een Schotse hooglander. Wij zijn allemaal Schotse hooglanders!" Sammy knikt naar de dieren uit zijn kudde.

"Oh, sorry!" zegt Doortje. "Maar jullie zien er zo knuffelig uit..."

Ineens merkt Doortje hoe erg ze haar eigen schaapjes mist. "Mag ... mag ik misschien even tegen je aankruipen?" Sammy moet weer lachen. "Ja hoor, natuurlijk. Arm schaap! Ben je je kudde kwijt? Je mag ook wel bij ons komen wonen hoor! Hè, dames?"

"Boehhh!" loeien de rode knuffelkoeien. Ze knikken goedaardig met hun harige hoofden op en neer.

Doortje staat dicht tegen Sammy aan. Wat is hij warm en zacht! Even voelt ze een straaltje geluk door haar lijf kruipen. "Mag ik echt bij jullie blijven?" vraagt ze blij. "En gaan jullie dan ook vanavond gezellig naar de stal?"

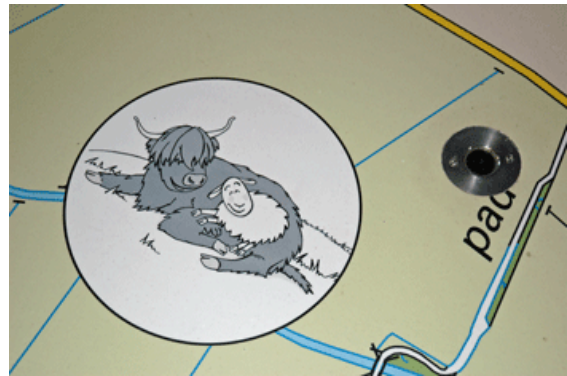
Otto de Ooievaar

Otto de Ooievaar is geland in de wei. Deftig loopt hij rond op zijn hoge steltpoten. Hier en daar prikt hij met zijn rode snavel in het gras. Hij is op zoek naar eten.

Doortje loopt naar Otto toe. "Bhèèèhh! Bhèèèhh!" roept ze. "Grote vogel, mag ik je wat vragen?"

Otto stopt met prikken en draait zich om. "Parbleu... als dat geen schaap is," zegt hij. "Noem mij maar heer Otto, m'n kind. Wat wil je weten?"

Doortje heeft gezien hoe hoog de ooievaar kan vliegen. Dat bracht haar op

"Naar de stal?" vraagt Sammy verbaasd. "Nee hoor! Wat moeten wij nou in een stal? Slapen onder de sterrenhemel, dat is toch veel mooier?!"

Doortje is teleurgesteld. Ze is gewend om 's avonds met haar kudde naar de stal te gaan. Daar ruikt het fijn naar hooi. Het is er lekker warm. En er zijn allemaal veilige plekjes om te slapen. Niet zoals hier in de wei. Nee, daar moet Doortje niet aan denken!

"Oh! Nou, dan ga ik maar weer verder." zegt ze. "Enne... bedankt voor de knuffel!"

Doortje neemt afscheid van de knuffelkoeien. Ze loopt verder door de wei.

Even later glijdt er een enorme schaduw over het hoofd van Doortje. Geschrokken kijkt ze omhoog. Daar vliegt Otto de Ooievaar. Het hart van Doortje maakt een vreugdesprongetje. Misschien heeft Otto de kudde wel gezien!

een idee. "Heer Otto, wat kun je allemaal vanuit de lucht zien?" vraagt ze. Otto gaat op één poot staan. Dan kan hij beter denken. "Hmmm... Dat hangt ervanaf," zegt hij. "Als ik euver het gras vlieg, zie ik het groen. Als ik euver het dorp vlieg, zie ik de huizen. En als ik euver de beek vlieg, dan zie ik het water."

Doortje is stil. Dat valt haar een beetje tegen.

"Maar als er ergens een kudde schapen loopt, kun je die dan ook zien?" vraagt ze.

Otto wisselt van poot. Dat is een moeilijke vraag.

"Hmmm... daar heb ik eigenlijk nog nooit zo goed op gelet!" geeft hij toe.

Doortje houdt vol. "Kun je het alsjeblieft proberen, heer Otto?" vraagt ze. "Ik ben mijn kudde kwijt. Als jij een stukje rondvliegt, kom je ze misschien wel tegen!"

De ooievaar gaat op twee poten staan. Hij wil het schaapje wel helpen. Ze ziet er zo eenzaam uit. "Vooruit," zegt hij. "Wacht hier maar, schaapje. Ik ben zeu terug."

Otto spreidt zijn grote wit-zwarte vleugels en stijgt op. Met vooruitgestoken nek en kaarsrechte poten vliegt hij een klein rondje. Dan landt hij naast Doortje op de grond.

"Nee heur, niks gezien," zegt hij.

Doortje vindt het een zoekactie van niets. Ze wil dat de ooievaar veel verder omhoog gaat. En dat hij veel grotere rondjes vliegt. Maar hoe moet ze dat de deftige ooievaar netjes vragen?

"Uhhhm..." begint ze. "Heer Otto, zou je nog een stukje verder kunnen vliegen?"

Sjef de Schaapshond

In het bos zit Sjef de Schaapshond uit te rusten bij een boom. Voor eventjes maar, want hij moet snel weer verder! De hele dag is hij al op zoek naar Doortje. Toen Sjef met de kudde aankwam bij de stal, ontdekte hij dat Doortje er niet bij was.

"Wraf! Wrrraff!!" blaft Sjef. Hij maakt zich ongerust. Zo'n schaapje alleen op pad. Er kan haar van alles overkomen... "Doortje, waar ben je nou?"

Hijgend rent Sjef verder door het bos. Zijn roze tong hangt uit zijn bek. Zijn zwart-witte haren wapperen in de wind. Hij heeft al overal gezocht. Op de hei. Langs de beek. In de wei. En nu in het bos. Snuffelend over de bosgrond speurt hij naar een spoor van Doortje. Hij ruikt van alles, behalve een schaap.

Radeloos kijkt Sjef om zich heen.

Plotseling ziet hij tussen de bomen een zielig hoopje wol zitten. Vol goede moed rent hij eropaf.

"Wrrraff!!" roept hij. "Wrrraff-raf!"

Alsjeblieft, bedoel ik... De kudde is misschien wel in het bos. Of op de hei."

Geschrokken schudt Otto de Ooievaar zijn kop heen en weer. "Nee heur, dat gaat echt niet!" kleppert hij met zijn rode snavel. "Een ooievaar heurt in de wei of langs de beek. Of bij gelegenheid in het dorp. Op zo'n sjiek nest, hoog op een paal. Maar het bos of de hei? Nee heur, dat is echt niet gepast voor een heer zoals ik! Excuses, schaapje. Ik denk niet dat ik je kan helpen..."

Teleurgesteld laat Doortje haar kop zakken. En ze had nog wel zo veel van de ooievaar verwacht! Dan moet ze maar weer verder zoeken, helemaal alleen! Doortje loopt verder. Intussen is ze heel erg moe geworden, van al dat zoeken. Ze is zelfs zó moe, dat ze rare dingen hoort.

"Wraf! Wrrraff!!" Dat lijkt Sjef de Schaapshond wel! Maar dat kan natuurlijk niet. Doortje denkt dat ze droomt. Ze is zo moe... zó vreselijk moe!

"Wraf! Wrrraff!!" klinkt het uit het donkergroene bos.

Zou het dan toch Sjef de Schaapshond zijn?

Het hoopje wol springt op en draait zich om. "Bhèèèhh! Bhèèèhh!" blèrt Doortje van blijdschap. "Sjef! Ben jij dat?!" De hond en het schaap vliegen elkaar om de hals. "Ik heb je gevonden!" roept Sjef trots. "Ik heb je eindelijk gevonden!!"

Doortje knikt blij. Er glinsteren vreugdetraantjes in haar ogen. Wat is ze opgelucht dat ze Sjef ziet! Hij brengt haar vast terug naar de kudde!

"Kunnen we nu naar huis?" vraagt ze.

"Ja, natuurlijk!" lacht Sjef. "Volg mij maar."

Sjef draait zich om en wil gaan lopen. Dan merkt hij dat het bos er overal hetzelfde uitziet. Waar kwam hij nou vandaan? En waar moet hij nou naartoe? Oh jee... In de keel van Sjef knijpt iets samen. Hij slikt. Hij... hij is toch niet verdwaald?

"Wat is er, Sjef?" vraagt Doortje. Ze begrijpt niet waarom de hond zo raar om zich heen staat te kijken.

"Uhhh..." zegt Sjef. "Niks hoor! Kom op, we gaan!"

Doortje mag niet weten dat Sjef is verdwaald. Sjef is een Schaapshond, daar vertrouwen schapen op. Samen wandelen Sjef en Doortje door het bos. Stilletjes luistert Sjef naar Doortje, die enthousiast vertelt over alle avonturen die ze heeft meegemaakt. Over de

ontmoeting met Kroos de Kikker, met Sipke de Specht, met Dribbel de Das, met Wietse de Weidebeekjuffer, met Adje de Adder, met Sammy de Schotse hooglander, met heer Otto de Ooievaar... Aan de rand van het bos weet Sjef het echt niet meer. Waar is de schapenstal nou? denkt hij bij zichzelf. Radeloos kijkt hij om zich heen.

Dan ... Hé, wacht eens eventjes... Plotseling kijkt Sjef jou recht in de ogen. Hij zet zijn oren rechtop en bestudeert je van top tot teen. Ben jij niet de schapsherder, met die lange stok in je hand? Ja hoor! Warempel! De hond slaakt een zucht van opluchting en kijkt je met hoopvolle ogen aan. Dan komt hij dicht bij je staan. "Breng jij ons nu veilig naar de stal?" fluistert hij zacht. Natuurlijk doe je dat, toch?! Het is nu niet ver meer.

In de schapenstal

Bij de stal staan alle schapen op Doortje en Sjef te wachten. "Bhèèèhh! Bhèèèhh!" roepen ze in koor. "Waar bleven jullie nou?! We waren zó ongerust!"

Doortje rent naar de kudde en duwt haar neus in de warme wol. "Bhèèèhh! Wat ben ik blij dat ik weer thuis ben!" lacht ze. Dan wijst ze naar Sjef. "Als hij me niet had gevonden, had ik vast in het donkere bos moeten slapen!"

Sjef kucht. "Ahum... Ach, het was niets," zegt hij verlegen. "Daar zijn schapshonden toch voor?!" Dan loopt de hond naar jou toe. Hij komt dicht naast je staan en geeft je een knipoog. "Niks zeggen hoor, kleine schapsherder!" fluistert hij. "Jij hebt ons naar de stal gebracht, dat is ons geheimje. Oké?"

Nu ziet Doortje ook dat jij er bent. Ze komt naar je toe en snuffelt aan je hand. Dan draait ze zich om naar de kudde.

"Kijk eens, jongens," zegt ze tegen de schapen. "We hebben een gast. Zeg eens netjes gedag?"

"Bhèèèhh! Bhèèèhh!" blèren de schapen weer in koor. "Welkom! Wat vind je van onze stal?"

De stal is een gezellig thuis voor de schapen. De schapenstal waar je nu bent, heet de Homanshof. Hij is heel erg oud. Vroeger liepen hierbinnen de

schapen. Boven je hoofd bewaarde de schapsherder het hooi. En helemaal achterin, waar de kachel staat, daar woonde de schapsherder. Maar nu is dat allemaal anders.

Sjef rent als een dolle om de kudde heen. Zó opgelucht is hij dat alle schapen weer bij elkaar zijn. Maar nu zit jouw taak erop. Bedankt hoor! Je was een hele goeie schapsherder! Zet de stok maar weer terug in de bak. Misschien verdwaalt Doortje wel opnieuw. Dan kan een andere schapsherder haar helpen! Nog veel plezier hier in Drenthe. Dááág!!